

[Valhak.]

udvalgsberettigede partier i det grundlæggende spørgsmål. På den baggrund vil jeg udtale optimistisk tro på, at vi inden enden på denne sags behandling har mulighed for at markere en endnu bredere enighed om det konkrete lovforslag, end det er muligt at gøre i dag.

I udvalget var der ikke bare fuldstændig enighed om nødvendigheden af en koordinering af de sociale opgaver, men også om, at der bør være en nær sammenhæng mellem social- og sundhedsvæsenet. Ja, udvalget er endda gået så vidt som til at anbefale, at der arbejdes videre med spørgsmålet om, hvorvidt den nære sammenhæng mellem sundheds- og socialområderne bør få organisatoriske konsekvenser på et eller andet tidspunkt i fremtiden. Personlig er jeg ikke i tvivl om, at udviklingen en dag vil stille os over for nødvendigheden af organisatoriske ændringer her, som letter samordningen af den sociale og sundhedsmæssige indsats.

I lys af denne udvikling er det derfor logisk, synes jeg, at fastholde regeringsoplægget, hvorefter det, vi bør nå i denne fase, må være at få samling i toppen på alle de sociale administrationsområder, og tilsvarende ulogisk må det være at stemme for mindretallets forslag om at holde en af de store forsorgsgrene, nemlig åndssvageforsorgen, udenfor i denne omgang.

Udvalget har fra LO modtaget en henstilling om, at ordene „arbejdsmarkedsmæssige anliggender“ udgår af § 6 i lovforslag nr. 106. Kommunens sociale udvalg skulle herefter som sit forretningsområde efter formuleringen alene have de sociale og sundhedsmæssige anliggender. Det er meget tilfredsstillende, at udvalget har været helt enig om ikke at følge henstillingen. Det er tungtvejende grunde, som er givet i betænkningen for at bevare ordlyden af § 6 fuldt ud som foreslået af ministeren, lige så tungtvejende som de grunde, der er for, at LO som foreslået og også tiltrådt bør have sæde i nogle af de betydningsfuldeste organer, som oprettes, bl. a. det centrale styrelsesråd.

Disse bemærkninger leder over i et emne, der i høj grad har at gøre med arbejdsmarkedets forhold, nemlig det felt, der hedder erhvervsmæssig revalidering. Udvalget har været meget optaget af et endnu uafklaret, men yderst vigtigt spørgsmål, nemlig forde-

lingen af opgaverne mellem kommuner og amt og koordineringen af aktiviteterne de to steder imellem. Revalideringsarbejdets rette fordeling og koordinering er en særlig kompliceret sag, dels fordi revalideringscentrenes opgaver antagelig ender med at blive fordelt mellem amt og kommuner, dels fordi en tredje faktor indgår, nemlig arbejdsformidlingen og dens medvirken.

I forbindelse med revalideringslovens gennemførelse for nu snart et tiår siden oprettedes ved revalideringscentre og korps af revalideringskonsulenter til at varetage den erhvervsmæssige og den sociale rådgivning, støtte og planlægning, og i arbejdsformidlingen et korps af arbejdskonsulenter, som skulle være til rådighed i arbejdet, herunder ved placering i arbejdsforhold. Fra flere revalideringspraktikers side blev der advaret mod den arbejdsfordeling, som af grunde, jeg ikke her skal komme ind på, blev aftalt dengang. De undersøgelser, socialforskerne siden har gjort for socialreformkommissionen, bekræfter denne kritiks berettigelse, og til overmål bekræftes den nu også af en undersøgelse, som erhvervsfolk har foretaget ved at spørge erhvervsvirksomheder over hele landet. Undersøgelsen findes refereret i februarnummeret 1970 af arbejdsdirektoratets publikation „Nyt fra arbejdsdirektoratet“.

Jeg har draget denne side af revalideringsproblematikken frem for på den måde at motivere et ønske til ministeren om at drage omsorg for, at man tager spørgsmålet op i dets fulde bredde, altså også den side, der vender over mod arbejdsformidlingen, såvel i socialreformkommissionen som andetsteds, når man i den kommende tid skal til at overveje, på hvilken måde revalideringsvæsenet bør indpasses i de nye rammer.

Mit parti kan acceptere det ændringsforslag, der vedrører kvalifikationsnævnet. Det sker for det første under indtryk af det almindelige ønske om at få foretaget en ændring af bestemmelsen på baggrund af udefra fremsatte ønsker om fuldstændig fjernelse af bestemmelsen, dernæst fordi det væsentlige sigte med bestemmelsen fastholdes: der ned sættes et permanent nævn, som såvel amter som kommuner efter behov og efter ønske kan benytte som rådgivende organ. Jeg håber og tror, at mange både nye kommuner, mindre kommuner og etablerede kom-